

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a dark tuxedo with a white shirt and a black bow tie is smiling and holding the hand of a woman. The woman has long blonde hair and is wearing a strapless red dress with a dark floral pattern on the bodice. They are standing in front of a white car with its door open. The background is a blurred cityscape with buildings under a bright sky.

Jennifer Haywardová
Napravený
nepřítel

 HARLEQUIN®

JENNIFER HAYWARDOVÁ

NAPRAVENÝ NEPŘÍTEL

PŘEKLAD

BŘETISLAV ČENDA

Milá čtenářko,

toxický vztah... Módní výraz, jenž má často až bolestně konkrétní obsah. Knížky, které Vám měsíc co měsíc přináším a o kterých si tady měsíc co měsíc povídáme, jsou samozřejmě o lásce, ale naneštětí právě láska, nebo její hodně pokřivená, nepěkně zparodována podoba je základem takového toxického vztahu. Někoho milujeme (nebo on nás) tak moc a tak divně, že mu ubližujeme... Tento měsíc Vám přináším řadu příběhů o takových „láskách“. Asi nejlepším příkladem je Jensen (Jak si Ital přál), která tak moc miluje svou nezodpovědnou a manipulativní matku, že kvůli tomu málem přijde o kariéru, práci i muže, který ji miluje doopravdy.

Není náhodou, že místem, kde umějí být vztahy nejjedovatější, je rodina. Ostatně: čtete Shakespeara, tam to všechno je. Kdyby se Romeo s Julií vykašlali na Monteky a Kapulety, kteří jim otravovali život, včas by utekli z Verony, usadili se třeba, já nevím, v Mantově, prožili by možná šťastný život a měli osm dětí. Ale to měl v jednom ze svých apokryfů už tuším Karel Čapek...

Takže je to paradoxně zase o lásce! Na překonání takové toxické lásky není třeba lásky méně (jak si to myslí například Jared v příběhu Napravený nepřítel), ale naopak více. Kdyby Hamlet Ofélii opravdu, a více, miloval, zapomněl by na tu svou trochu humpolácky spíchnutou pomstu, nechal to na „orgánech činných v trestním řízení“, a taky mohl prožít celý dlouhý život s milovanou ženou po boku...

Takže ač to na to na začátku nevypadalo, můžu končit stejně jako každý měsíc:

*S láskou
Váš Harlequin*

Jennifer Haywardová

NAPRAVENÝ NEPŘÍTEL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Magnate's Manifesto

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Břetislav Čenda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Jennifer Drogell
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Napravený nepřítel, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2627-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2628-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2629-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ten den, kdy manifest Jareda Stonea vyvolal celosvětové pobouření žen, byl pro Stonea naneštěstí jedním z těch dnů, kdy novináři zrovna neměli o čem psát. Ve čtvrtek v pět hodin, kdy tento přitažlivý miliardář ze San Franciska jako každé ráno začínal svůj den běháním po cestičkách Golden Gate Parku, byla jeho slova ústředním tématem při večerích v Moskvě. V Londýně, kde elegantně oděné úřednice právě opouštěly cihlové a kovové budovy, aby si někde daly oběd, byly jeho pobuřující názory na úroveň ženské části populace jednadvacátého století nevěřícími hlasy probírány snad v každém výtahu směřujícím do přízemí.

No a v Americe, kde jeho slova měla mít největší dopad, ženy, které strávily celé své kariéry hledáním nějakého alespoň trochu použitelného bytu třetí kategorie a ve snaze o pracovní postup narážely na zřejmě neproniknutelné průhledné zdi, nevěřičně zíraly na displeje svých mobilních telefonů. *Možná to je jen nějaký vtíp,* domnívala se kterási žena. *Někdo se musel nabourat do Stoneových mailů,* tvrdily jiné. *Vůbec mě to nepřekvapuje,* komentovala to jedna skupina žen, z nichž mnohé se se Stonem scházely v bláhové naději, že se jim tohoto nejžádanějšího starého mládence na světě podaří ulovit. *Je to chladný bezcitný grázl. Jen mě překvapuje, že se jeho pravá tvář neprojevila dřív.*

Bailey St. Johnová, jež v sedm hodin ráno dorazila

ke svému stolu v budově Stone Industries v San Jose, si bouře, kterou její šéf rozpoutal, nevšímala. Odhodlaná proniknout nějak přes vlastní průhlednou zeď a vyzbrojená kouřícím espresem Americano, jež by jí v tom snad mohlo pomoci, se s maximální elegancí, jakou jí úzká sukně umožňovala, posadila do křesla, posílila se obvyklou ranní dávkou optimismu, že dnešní den snad bude jiný, a zapnula počítač.

Ještě poněkud ospale hleděla na monitor a čekala, až se počítač probudí k životu. Pak usrkla silné espresso, které ji začalo okamžitě probírat, a otevřela poštu. A když v ní pak uviděla mail od kamarádky Arie, jenž měl jako předmět uvedeno Bože můj!, její nedávno vytrhané a dokonale upravené obočí udiveně vylétlo vzhůru.

Když pak mail otevřela, doušek kávy, který právě polkla, jí zůstal vězet někde v krku. **BOHATÝ PLAYBOY ZPŮSOBIL SVÝMI NÁZORY NA ŽENY MEZINÁRODNÍ SKANDÁL**, hlásal titulek preposlaného článku nejnavštěvovanějšího zpravodajského serveru v Silicon Valley. **JEDOVATÁ STONEOVA SLOVA O ROLI ŽEN V LOŽNICÍCH I ZASEDACÍCH SÍNÍCH SPRÁVNÍCH RAD!**

Bailey odložila espresso a vyhledala si inkriminovanou stránku, kterou do této chvíle navštívily už dva miliony lidí. **PRAVDA O ŽENÁCH**, jež byla původně zřejmě určena jen pro Stoneovy nejbližší, se nyní stala lascivní zábavou pro celou mužskou populaci. Když si Bailey začala pročítat text, který podle specifických formulací jednoznačně pocházel od jejího šéfa, málem spadla z křesla.

Po všech těch letech, kdy jsem se scházel a spolupracoval s různými ženami z celého světa, jsem na základě svých vlastních zkušeností dospěl k jednoznačnému názoru.

Ženy lžou.

Tvrdí, že nám chtějí být rovny, že chtějí stejně jako my zastávat vedoucí funkce, ve skutečnosti se ale v tomto ohledu za posledních padesát let vůbec nic nezměnilo. Navzdory tomu, že tvrdí opak a že je pobuřuje existence takzvaných skleněných

stěn, jež jsou pro ně kariérně neproniknutelné, ve skutečnosti nechtějí přivést na svět v potu tváře nějakou obchodní dohodu či zorganizovat komplikovanou fúzi. Chtějí mít domov, jež bychom jim poskytli, trávit většinu času tam a žít způsobem, na který jsou zvyklé. Chtějí muže, který by se o ně postaral, jenž by je sexuálně uspokojoval a v pravidelných intervalech je obdarovával šperky. Který by se postaral o to, aby se bezcílně a bez kompasu jen tak netoulaly životem...

Aby se bezcílně a bez kompasu jen tak netoulaly životem? Bailey cítila, jak jí začínají hořet tváře. Pokud existoval způsob, jak by se její život *nedal* popsat, pak to byl rozhodně tento. Posledních dvanáct let se urputně snažila co nejdříve se vzdálit od nuzných poměrů, v nichž vyrůstala, dělala pro to i nemožné, vystudovala univerzitu a pomalu se drápala vzhůru po společenském žebříčku. Začala pracovat u jedné malé, nedávno založené firmy a pak se jí podařilo přejít sem, do Stoneovy společnosti vyrábějící spotřební elektrotechniku.

A tady její rychlý vzestup skončil. Jako vedoucí obchodního oddělení Stone Industries pro Severní Ameriku se posledních osmnáct měsíců snažila získat post viceprezidentky, který jí však Stone, jak se zdálo, byl rozhodnutý nedat. Pracovala tvrději a už na první pohled působivěji než všichni její mužští kolegové a panoval všeobecný názor, že by na tu pozici měla postoupit právě ona. Jenomže Jared Stone si to zřejmě nemyslel – tu práci dal nakonec někomu jinému. Nejvíce jí na tom bolelo, že téhle nespravedlnosti se dopustil člověk, pro něhož by se klidně i udřela k smrti – nejgeniálnější obyvatel Silicon Valley.

Proč ji nerespektoval jako všichni ostatní?

Krev v žilách jí doslova vřela a její zlost se pomalu měnila v nezvladatelný vztek. *Teď už věděla proč*. Protože Jared Stone byl šovinistické prase. To nejhorší šovinistické prase z celého chovu v Silicon Valley.

Byl... *odporný*.

Přiměla se dát si další doušek snad až přehnaně silné

kávy, pak se v ní ale znovu vzedmul vztek a s bouchnutím odložila hrníček na stůl. Když se poté znovu zadívala na obrazovku počítače, zjistila, že bude ještě hůř, že se Jared rozhodl podělit se s mužskou částí populace o „pravidla“ týkající se žen.

Pravidlo číslo 1 – Všechny ženy jsou šílené. Tím chci říct, že myslí naprosto odlišným způsobem než my. Jako kdyby pocházely z nějaké jiné planety. Když chcete s nějakou žít, musíte se pokusit najít nějakou co nejmíň šílenou. Jestliže se rozhodnete usadit, což v žádném případě nedoporučuji, buďte maximálně obezřetní.

Pravidlo číslo 2 – Každá žena chce mít na levém prsteníčku prsten a chce žít v domě s bílým plaňkovým plotem. A to ať tvrdí cokoli. Pro nejbližší příbuzenstvo a pro vás samotné, pokud se už nacházíte na této trajektorii, to nemusí být to nejhorší, co by se mohlo stát, ale jen bůh ví, do čeho se to dobrovolně rítíte.

Pravidlo číslo 3 – Každá žena chce mít vedle sebe v posteli lva. Chce být ovládána. Chce být zcela pod vaší kontrolou. Netouží po tom, abyste vycházeli vstříc jejím „potřebám“. Tak přestaňte tuhle chybu dělat. Buďte muži.

Pravidlo číslo 4 – Každá žena začíná den tím, že si v duchu vytvoří konkrétní program. Seznam úkolů, jež bude třeba udělat, cílů, jichž bude nutné dosáhnout. Může to být diamantový prsten, více vašeho času, slib, že se skutečně setkáte s její matkou... Ať už je to cokoli, dejte na mě, a řekněte ano, nebo jí dejte navždy sbohem. A věřte mi, že ukončit to bude z dlouhodobého hlediska mnohem levnější řešení.

Bailey přestala s ohledem na svůj krevní tlak číst. Až dosud se domnívala, že problém, který spolu s Jaredem mají a jenž už dosáhl nadoblačných výšin, je osobnostního charakteru. Jejich téměř nezvladatelná touha roztrhat toho druhého na kusy, kdykoli se spolu sešli v zasedací místnosti, byla v rámci firmy legendární, ale v tom to evidentně nebylo. Ne, Jared si očividně nevážil *celé ženské populace*.

Nikdy neměla sebemenší šanci uspět.

Tři roky, zavrčela v duchu a otevřela nový dokument. Tři roky pracovala pro toho egocentrického prevíta a zvyšovala prodejnost jeho populárních mobilních telefonů a počítačů... A k čemu? V rámci kariéry, v níž hodiny tikají rychleji než jinde, to bylo naprosté plýtvání časem. Přísahala si, že v pětatřiceti už z ní bude výkonná předsedkyně. Ta vize se ale rychle rozplývala.

Pevně stiskla rty a začala psát.

Všem, které by to mohlo zajímat: Už nemůžu dále pracovat v organizaci, kterou řídí takové prase. Příčí se to všem zásadám, jaké jsem kdy měla.

Pokračovala v psaní a nebrala si přitom žádné servítky. A jak psala, postupně vychládala a její vztek se pomalu vytrácel. Poté sepsala druhou verzi, kterou by mohla předat oddělení lidských zdrojů.

Už pro Jareda Stonea nebude pracovat. Už pro toho krásného arogantního hajzla nebude dít. Ani minutu. Ať už byl jakkoli brilantní.

Když Jared Stone zaparkoval před Stone Industries, měl tak dobrou náladu, že se mu chtělo pohvizdovat. S úsměvem uchopil kufřík, vystoupil z auta a zamířil k naleštěným skleněným dveřím. K tak příjemnému naladění přitom stačilo málo – pětimílový běh parkem, dlouhá horká sprcha, dobrý energetický nápoj a bezproblémová cesta do práce.

Zatímco krácel k výtahům, nacházejícím se v samotném středu elegantní a po architektonické stránce brilantně řešené budovy, pobrukoval si písničku, kterou před chvílí hráli v rádiu. Když byl život takhle úžasný, když se mu tak dařilo a už měl v podstatě v kapse kontrakt, který určitě umlčí všechny jeho kritiky a posílí jeho pozici pána a vládce ve firmě, dodávalo mu to pocit neohroženosti, nepřekonatelnosti a neporanitelnosti. Kdyby k tomu dostal potřebné prostředky a příležitost, mohl by snad cokoli – přeskakovat mrakodrapy,

řešit nejpalcivější světové problémy, zajišťovat lidem mír.

Zářný paprsek dokonalosti hodný následování.

Strčil ruku do zavírajících se dveří výtahu a vstoupil do již částečně zaplněné kabiny. Půltuctu zaměstnanců uvnitř věnoval zářivý úsměv, který tisk tak miloval, a uložil si do paměti, kdo byl natolik snaživý, že přišel do práce dřív. Gerald z finančního se na něj potutelně usmál, jako kdyby spolu sdíleli nějaké úsměvné tajemství. Jennifer Thomasová, osobní asistentka jednoho z viceprezidentů, jež se za normálních okolností nemohla nabažit jeho šarmu, na přátelský pozdrav nejprve vůbec nezareagovala a nakonec jen něco nesrozumitelně zamumlala. Žena z právního oddělení, jak se jen jmenovala, se k němu otočila zády.

Divné.

Nepříjemný pocit, který z toho měl, se ovšem ještě prohloubil, když výtah zastavil v patře, kde sídlilo vedení společnosti, a on vystoupil a vydal se zatím ještě tichým prostorem ke své kanceláři. Další osobní asistentka mu věnovala pohled, který nedokázal rozšířovat. Sklonil hlavu a zadíval se na sebe. Má snad na košili flek od energetického nápoje? Nebo zubní pastu na obličej?

Když zjistil, že skvrny od energetického nápoje může vyloučit, zamračeně pohlédl na Mary, svou přibližně padesátiletou osobní asistentku, jež mu právě podávala papíry se vzkazy. „Co se to dneska se všemi děje? Svítí sluníčko, obchody jdou skvěle...“

Mary zamrkala. „Vy jste nebyl na internetu?“

„Dobře víte, jakou zastávám teorii,“ pronesl trpělivě. „První hodiny každého dne vždy věnuji sobě. Půl osmé, to je ideální čas k zjištění, jaké šílenství zase zachvátilo svět.“

„Jistě,“ zamumlala. „Asi by ale nebylo úplně od věci, kdybyste teď ten svůj buddhistický svět na nějakou dobu odložil stranou a začal normálně fungovat. V jedenáct hodin sem dorazí Sam Walters.“

Jared se při zaslechnutí jména předsedy správní rady Stone Industries zachmuřil. „Nemám s ním nic domluvené.“

„Víte, Jaredě...“ vysoukala ze sebe, odložila pero a zpřímala se na něj zadívala. „Ten váš *dokument*, ten manifest... se v noci objevil na internetu.“

Ucítil, jak se mu z tváří vytrácí krev. Za celý život sepsal jen dva takové texty. První vytvořil, když založil Stone Industries a chtěl vysvětlit, jak vypadají jeho představy, no a druhý napsal včera po vydařené pánské jízdě dole ve městě. Navíc to nemyslel vážně – byl to jen vtip určený nejbližším přátelům.

Nebylo to určeno pro širokou veřejnost.

Z výrazu Maryiny tváře mu bylo jasné, že nehovoří o jeho vyjádření ohledně budoucnosti Stone Industries.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se pomalu.

Odkašlala si. „Ten dokument... Celý ten dokument je na síti. Moje matka mi ho dneska ráno poslala. A chtěla vědět, co přesně pro vás vlastně dělám.“

Blesklo mu hlavou, že je to všechno nesmysl, protože jeho kamarádi by mu něco takového nikdy neprovedli. Nikdy by nezveřejnili něco, co bylo určeno jen pro jejich pobavení... *Nenaboural se mu někdo do pošty?*

Zhluboka se nadechl a zadíval se štos vzkazů. „Jak zlé to je?“

Pokrčila rameny. „Je to všude.“

Jeho podezření, že tentokrát zašel příliš daleko, se potvrdilo o tři hodiny později, když k němu do kanceláře napochodoval jeho mentor a rádce Sam Walters a spolu s ním i firemní právníci a vedoucí pracovníci z oddělení pro styk s veřejností. Pětašedesátiletý finanční génius nevpadal zrovna nadšeně.

Jared jim kývnutím naznačil, aby se posadili, a pak prohlásil: „Same, všechno je to obrovské nedorozumění. Vydáme prohlášení, že šlo jen o vtip, a zítra si na to už nikdo ani nevzpomene.“

Viceprezidentka oddělení pro styk s veřejností Julie

Walcottová pozvedla obočí. „Už od rána jsme bombardováni dotazy, co to mělo znamenat, Jared. Ženy vyhrožují, že budou naše výrobky bojkotovat. Tohle jen tak nepřejde.“

S povzdechem se opřel o stůl. Břicho, jemuž dal dneska ráno pořádně zabrat, se mu při pomýšlení, jak nerozumně se zachoval, když se ten pamflet rozhodl sepsat, bolestivě stáhlo. Jednu věc ale nikdy nedělal – zásadně nedával najevo slabost. A rozhodně ji nehodlal projevit právě teď, kdy ho svět chtěl sežrat zaživa. „Co navrhuje, abych udělal?“ zavrčel. „Požádal ženy o odpuštění? Klekl si a přísahal, že jsem to nemyslel vážně?“

„Ano.“

Nevěřičně se na ni zadíval. „Byla to jen *legrace mezi přáteli*. Kdybych se k tomu nějak vyjádřil, dodal bych tomu na věrohodnosti.“

„Jenže teď už to není legrace mezi přáteli. Tenhle žert se teď dotýká celé planety,“ namítla Julie naprosto věcným tónem. „Vyjádřit se k tomu je to jediné, co vás teď může zachránit.“

Nepříjemný pocit v Jaredově žaludku nabyl na intenzitě.

Sam si založil ruce. „Tohle bude mít právní důsledky, Jared. Dotýká se to totiž lidských práv. Navíc vám snad nemusím připomínat, že dcera Davidea Gagnona je zakládající členka jedné ženské organizace. Ta z toho radost určitě mít nebude.“

Jared bezděčně sevřel okraj dřevěného pracovního stolu. Samozřejmě moc dobře věděl, že Micheline Gagnonová je členkou správní rady. Dcera výkonného předsedy Maison Electronique, největší evropské maloobchodní firmy prodávající spotřební elektrotechniku, s níž se Stone Industries snažila uzavřít pětiletý kontrakt, se v médiích často vyjadřovala k různým sociálním otázkám. Ne, ta rozhodně nebude potěšena. Ale on to vážně byl jen žert!

Dlouze vydechl. „Řekněte mi, co bychom měli udělat.“

„Musíme uveřejnit omluvu,“ prohlásila Julie. „Označit to za nepovedený žert soukromého charakteru. A jednoznačně říci, že to nemá nic společného s vaším názorem na ženy, které ve skutečnosti maximálně respektujete.“

„Ale já ženy opravdu *respektuji*,“ ohradil se. „Jen si myslím, že co se týče jejich pocitů, nejsou vždycky upřímné.“

Julie na něj dlouze pohlédla. „Kdy jste naposledy jmenoval nějakou ženu do výkonného výboru?“

Nikdy. Prohrábl si vlasy. „Ukažte mi ženu, která by do výkonného výboru skutečně patřila, a já to bez sebe-menšího zaváhání udělám.“

„Co třeba Bailey St. Johnová?“ ozval se Sam a pozvedl huňaté obočí. „Zdá se, že jste jediný, kdo si myslí, že si nezaslouží post viceprezidentky.“

Jared se zamračil. „Bailey St. Johnová je zvláštní případ. Není na to připravená. Je přesvědčena, že se připravovaná už *narodila*, ale není tomu tak.“

„Musíte udělat nějaké *gesto*,“ prohlásil důrazně kovově znějícím hlasem Sam. „Nacházíte se teď na tenkém ledu, Jared.“ *Ve všech ohledech*, dalo se mu vyčíst z vráscité tváře. „Postarejte se, aby připravená byla, a dejte jí tu práci.“

„To by nebyla správná volba,“ namítl Jared ostře. „Ještě potřebuje vyzrát. Bože, vždyť je jí teprve devětadvacet! Udělat z ní viceprezidentku, to by bylo stejné jako dát dítěti do rukou zápalky.“

Samovo obočí znovu vylétlo vzhůru, jako kdyby mu tak chtěl připomenout, jak malou teď bude mít podporu ve správní radě. Nebylo nutné upozorňovat ho na to, že jeho pozice ve firmě, kterou doslova vypiplal a udělal z ní celosvětově proslulou společností, je ohrožena.

„Dejte jí to místo, Jared,“ zopakoval Sam a upřeně se na něj zadíval. „Obruste její ostré hrany. Nezahazujte hloupě deset let tvrdé práce.“

Ta představa mu byla silně proti srsti. Před třemi roky Bailey doslova ukradl konkurenci kvůli jejímu brilantnímu mozku. Kvůli potenciálu, který v ní cítil. A ona ho nezklamala. Nepochyboval o tom, že z ní jednoho dne skutečně udělá viceprezidentku, ale zatím představovala jen krásně duhově zbarvený polotovar. Když vešla do místnosti, člověk nikdy nevěděl, co od ní má čekat. Zatím na to podle něj neměla.

„Dobře,“ zabručel. Nějak už to vymyslí a postará se, aby nenapáchala moc škod. „Co dalšího?“

„Kurz genderové etiky,“ přišel se svou troškou do mlýna vedoucí právního oddělení. „Kolegové, kteří mají na starosti styk s veřejností, jeden takový kurz právě připravují.“

Jared se ušklíbl. „To ani náhodou. Dál.“

Julie ho seznámila s plánem na záchranu jeho reputace. Byl solidní – ostatně za to jí přece platil – a on jej odsouhlasil, tedy až na ten kurz genderové etiky, a schůzku ukončil.

Čekalo ho teď totiž něco mnohem důležitějšího a složitějšího. Musel si zajistit podporu správní rady. A postarat se, aby nepřišel o práci.

Když konečně zaklaply dveře a on osaměl, přistoupil k oknu a zapřemítal, jak se mohlo tak úžasné ráno zvrtnout v tak příšerný den. Všechno to začalo náhlým ukončením jeho „vztahu“ s Kimberly MacKennaovou. Zapřísahala se, že nehledá žádný trvalý vztah. Uvěřil jí, přestal se mít na pozoru a pustil si ji k tělu. No a minulou sobotu večer si k němu lehla na pohovku, prohlásila, že jí zlomil srdce, upřela na něj ty své obrovité modré oči a zadívala se na něj jako dítě zírající do výlohy cukrárny. Takové pohledy nenáviděl a za každou cenu se jim snažil vyhýbat.

Ber to vážně, Jaredě, říkaly ty oči. Tak to vážně vzal. V pondělí v deset hodin dopoledne už od něj měla diamantový náramek a musela se začít smířovat se skutečností, že to byl dárek na rozloučenou.

Když se pouštěl do sepisování svého pamfletu o ženách, bylo mu smutno a cítil se trochu osamělý. Taková

ale byla pravidla. Žádné závazky. Ušklíbl se a přiložil dlaň na sklo. Možná by měl lidem z oddělení pro styk s veřejností vysvětlit, jak vypadalo manželství jeho rodičů. Jak jeho matka svého manžela doslova vysála. Jak z něho udělala polovičního muže. Určitě by pak působil mnohem sympatičtějším dojmem.

Julie by kromě toho mohla věnovat více času kontrole médií, jež se ho rozhodla ukamenovat ještě před tím, než mohl veřejnost seznámit se svou představou rozvoje Stone Industries v další dekádě. Když člověk v pronajaté garáži, o niž se dělí se svým kamarádem, vymyslí a vytvoří nový, naprosto průkopnický osobní počítač a na jeho základě vybuduje nejúspěšnější americkou firmu na výrobu spotřební elektrotechniky, která pro akcionáře představuje doslova zlatý důl, tak nečeká, že jen co se trochu zčěří voda, začnou nespokojenci hned volat po hlavě výkonného předsedy. Člověk od nich naopak očekává důvěru v proklamovanou vizi, byť by se radikálně odlišovala od praktik uplatňovaných jinde, a víru, že má plán, jak pomocí nových výrobků zahájit v domácnostech přímo revoluci.

Z úst mu vylétlo tiché zaklení. Než by mu vyjádřili podporu, raději by ho roztrhali na kusy. Byli to predátoři čekající na možnost zasadit smrtící ránu. Tu radost jim ale nehodlal poskytnout. Plánoval odcestovat do Francie, upevnit spolupráci s Maison Electronique, srazit konkurenci na kolena a vrátit se s podepsanou smlouvou, kterou pak chtěl předložit na schůzi výkonného výboru, jež se měla uskutečnit za dva týdny.

V podstatě musel udělat jen jedno – vysvětlit Davidovi Gagnonovi svou marketingovou vizi a přesvědčit ho o výhodnosti odprodeje většinového podílu.

Odvrátil se od okna, došel ke dveřím, otevřel je a řekl Mary, aby mu okamžitě sehnala Bailey St. Johnovou. Dobře tedy, tak ji povýší. Nebyl ale hlupák. Nechá si pootevřená vrátka, takže když se ukáže, že je na tu práci ještě příliš nezkušená, vrátí věci do původního stavu,